مُناجات

ابر کرم اک کرم دی نظر ایدھر سرسبز میرا گلستان کر دیہ
میری مدتاں دی پئی ہوئی ویران دنیا آباد اے شاہجہان کر دیہ
اِک جھلک نور الانوار کولوں مستنیر تیرہ خاک دان کر دے
اگے مضطرب فیر بیدم کیتی جھگڑاں جھانجیاں مشت غبار میری
نہ رکھ انج عالم غیر آباد اندر سرگردان جان بے قرار میری
بارور نخل آرزو میرا مہربان اے آرزو دَان کر دے
اس باغ دے نہیں ہم جنس پنچھی حال حال تو بہ حال حال میری
کیتا تنگ نامحرماں ناجنساں بےقدراں بےدرداں وچہ جال میری
جس باغ دی میں بے وطن بلبل اوسے باغ میرا گلستان کر دے
بھُلی پیا ہویاں اپنے آہلنے تھیں اگوں پیش شب یلدا میرے
کِتھے ہمصفیر الست والے ہمدرد پنچھی ہم نوا میرے
لاَ مکان اے کون ومکان والے مشکل کشا ایہ مشکل آسان کر دے

چا نواز دے کے بُوئے فیض مینوں بوستان میرا بوستان کر دیہ
تشنہ لب ہاں صدف دے ہار میں بھی بوند نیساں ندی داتیا دان کر دیہ
ہووے چانی وانگ سراجؔ ہر سو ایسا قلب میرا درخشان کر دے
لا ونج کے قرار فراز مینوں فریاد اے ابر بہار میری
بلبل میں بھی ہاں ثنا خواں تیرا بھر دے موتیاں نال منقار میری
ہووے چانی وانگ سراجؔ ہر سو ایسا قلب میرا درخشان کر دے
بولی جاندے درد پچھاندے نہیں انہاں وچہ گزران محال میری
نہ مَیں قُمْ بِاِذْنِیْ آکھیائے انجیں پئے اُدھیڑ دے کھال میری
ہووے چانی وانگ سراجؔ ہر سو ایسا قلب میرا درخشان کر دے
آب و گل دی غیر آباد منزل ہو گئے اوسان خطا میرے
پوہنچاں فیر اُس بے رِیا مجلس راہ نما مینوں راہ نما میرے
ہووے چانی وانگ سراجؔ ہر سو ایسا قلب میرا درخشان کر دے

سرکارِ دو عالم صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم دے بچپن دا اِک معجزہ

خواجہ عبدالمطلب امیر مکہ اِک شان حبیب بیان کِیتا
سڑ بل گئے ساڈے نخلستان سارے بھکھ مار نے ملک ویران کِیتا
لوکاں جا جا کے کعبے بُتاں اَگے پیّاں رو رو کے عرضاں کِیتیاں سَن
کہندے نے میرا محمد یتیم بچہ اوس وقت اجے اِک سال دا سی
میرے بچے دا بچہ ہے نبیؐ سچا رُتبہ سمجھیا ہویا میں لال دا سی
شاناں ویکھ کے دُرِّ یتیم دیاں اِک دن قدرتی مینوں خیال آیا
لختِ جگر نوں سینے لگا کے تے خواجہ حرم کعبہ وچہ آوندے نے

آکھن قحط پیا ہکری عرب اندر جس دیس دا دیس حیران کِیتا
کیتی کال وبال پامال خلقت بُوہا بارش دا بند رحمان کِیتا
مینہ نہ ہویا نہ اِنج ہووناں سی ایویں کِتنیاں مُدتاں بیتیاں سَن
بیبی دائی حلیمہؓ دے کول ایہہ پیا آپ اللہ اوہنوں پال دا سی
آ آ چن پکھوڑے وِچہ کئی واری لیندا کھیڈ دا لُطف جمال دا سی
کیوں نہ ایس وسیلے تھیں مینہ منگئے ایہ جے رحمتاں لے کے نال آیا
مکے والیو آؤ تمام آؤ لوکاں مار دے سَد بلاؤندے نے

آ گیائے کال دا علاج مینوں مکے والیا نوں سمجھاوندے نے
ویکھو قدرتاں ربِ کریم دیاں اَج خیر دا مینہ برساوندے نے

ہتھاں اُتے حضورؐ نوں چک خواجہ سر بلند بڑے ادب نال کیتا
سِروں اُچیاں سرکارنوں کر کے تے ربّ کعبہ دے پیش سوال کیتا

لا شریک سچیا مولا مہرباناں اپنی ذاتِ کریم دا واسطائی
اِس نور قدیم دا واسطائی ایہدے پردۂ میم دا وسطائی

اِس خلقِ عظیم دا واسطائی اس رؤف الرحیم دا واسطائی
دے دے مولیا باراں نوں حکم دے دے ایس دُرِّ یتیم دا واسطائی

توں جانا ئیں ساڈے حال تائیں کیتے کال وہال نڈھال اسی
تیتھوں فضل دیاں باراں منگنے نوں لے آئے تیرے حبیب نوں نال اسی

نبیؐ پاک اوس وقت بھی نبیؐ آہے توڑے دیکھنے وچہ معصوم آہے
میں آیا رحمت اللعالمین بن کے اونہاں ازل دے راز معلوم آہے

وَمَا ینطِقُ عَنِ الْھَوٰی دے ہونٹ ہلے پئے جگ دے جاگ مقسوم آہے
اے صل علیٰ نہ دیر لگی اُٹھے ابرِ رحمت جھوم جھوم آہے

غیبوں اُٹھیاں بدلیاں درود پڑھ پڑھ سارے دیس گھنگھور مچا دِتی
ایویں لوکاں دے تکدیاں ویہد یاں ہی سوہنی سوہنی جیہی رِجم جھم لا دِتی

ہو کے خیر دے مل گئے دیس سارے کرم دا مینہ وَسا دِتا
پیتہ ہُن ہی لگ جائے جگ تائیں یار یار دا شان وکھا دِتا

محبوب خدا نے اوندیاں ای اُجڑیا عرب دا دیس وسا دِتا
صلوات سراجؔ ظہور قدسی جگ برکتاں نال رَجا دِتا

سبحان اللہ پاک دِیاں نعمتاں ختم ختم المرسلینؐ اُتے
کہڑی حد سراجؔ پھر رہی جدوں کلمہ پڑھیا جائے عرش بَرِین اُتے

مُعجزہ شقّ القمر

ساقی ماہ رُخ میخانے دا واسطائی دیہ مئے روحی صبوحی غذا میری
اَکھیں نال پلا دے مست کر دے دیہہ احمری قُوتِ شفا میری

تَرلے کردیاں گذر گئی رات ساری نہیں منظور ہوئی التجا میری
ہُن تے وقت اے سَاقیا مستیاں دا دیہہ اِک جام تے ہوش گوا میری

ہووان مَست سراجؔ تے اپنا رباب چھیڑاں کائنات ہووے ہم نوا میری
مُجرا فجر دا بھراں دربار نبویؐ ہووے صبح نماز اَدا میری

ہووے قلم بنائی ہوئی شاخ طُوبیٰ اُتے کوثروں دُھلی دوات ہووے
بار بار گلاب تھیں جیبھ دھوواں لاتعداد سلام و صلوات ہووے

عنبر عود کستوریاں مات ہوون جتھے ذکر شاہِ کائنات ہووے
ذکر پاک رحمتِ عالمین اُتے پئی رحمتاں دی برسات ہووے

جیندا نام وظیفہ اے قُدسیاں دا اتے حق ہووے ثنا خوان بھلا
اوہدے شانِ بیان عیان کارن کی کرے گی خاکی زبان بھلا

کملیؐ والے جیہا ہور نبیؐ اگے کون آیا اگوں آوناں کیں
مہاراج بن کے سر تے تاج پا کے سنے جوڑیاں عرش تے جاوناں کیں

اے صلی علیٰ سبحان اللہ رحمت دو عالم لقب پاوناں کیں
صفیؑ، نجیؑ، خلیلؑ، کلیمؑ ہو گئے پر محبوب خدا بن آوناں کیں

والی وارث یتیماں دا تے بکیساں دا میرے جیہاں گناہیاں دامان مولا
نکوکار حق دے گنہ گار میرے کیڈے پیار دے نال فرمان مولا

ویکھو خلقِ عظیم دی شان رافت بدّل رحمتاں دے برسا دیناں
زخمی ہو کے وچہ بازار طائف پیا رہنا نہ بد دُعا دیناں

پتھر لگناں دند شہید ہونیں مارن والے نوں فیر دُعا دیناں
دیناں عرش نے سبق فرشتیاں نُوں اُتے بستر اخاک وچھائی رکھناں
اللہ اللہ ایسے مہربان اُتوں کیوں نہ جان سو وار قربان ہووے
سبحان اللہ جس دے نور کولوں مستنیر یہ کون و مکان ہووے
کراں اپنے نصیباں تے ناز کیوں نہ نعت خواں ہاں اوس دربار دامَیں
راوی دسدے نیں نیں ملک یمن اندر اک ابوجہل بدبخت دا یار آہا
توڑے کافر سی فیر بھی نیک نیت صاحبِ علم آہا خبردار آہا
انہوں سمجھ دانا دانا سارے کر دے گل اَتے اعتبار آہے
ابوجہل شکستاں تھیں تنگ آ کے کارن مشورے اوہنوں بلاوٗندا اے
بڑے شوق سلوک تھیں ملے دونویں عافیتاں خبر سناوٗندا اے
پئی رات تے بیٹھ حبیب پُچھدا دس گل جس کارن بلایائی
سُنیا ہو سیا حبیب اس شہر ساڈے اک نام محمدؐ سدواندا اے
عُزّٰی لات منات چھڑا کے تے کسے ہور دی پوجا کراوندا اے
آہندائے جس دی جگ نوں اُڈیک آہی اوہ نبی آخر زمان ہاں مَیں
جادوگر اے اَیہ مَیں سمجھیائے کوئی یاد بڑی جادوگری اوہنوں
جاندائے کعبے تے بُت جاپون موہندے کسے دس چھڈی ساحری اُوہنوں
اوہدے مَنن والے آکھدے نیں عرش فرش تیکر شہنشاہی اوسدی
اُنج تے ویکھن بڑا ذیشان دسدائے بڑے رعب تے بڑے وقار والا
کدی جھوٹھ زبان تھیں بولدا نہیں مَیں ایہ مناں بڑے اعتبار والا
ہَور سمجھ تھیں اوپری گل ڈِٹھی عجب جیہی اوہدے منن والیاں دی
سُندا رہیا حبیب خاموش ہو کے سوچے پیا تے پیا قربان ہووے
جیہد یاں وچ انجیل دے آمداں نے شاید نبی ایہ آخر زماں ہووے
قائل دشمن بھی جس دیاں خوبیاں دے اوہدی خدمت وچ جاوناں چاہی دا اے
لگا کہن ابوجہل نوں سوچ کے تے ذرا اوسنُوں مینوں ملا تے سہی

قربان جاواں جانی دشمناں نوں اُتوں چادراں لاہ وچھا دیناں
ہونا رب دا یار تے قسم رب دی یاری میرے جیہاں نال لائی رکھناں
جیہدا عرش مشتاق کونین شیدی گنہگاراں دا مان تران ہووے
اوس شان خدا دی شان کارن کیہڑی قلم تے کیہڑی زبان ہووے
حاضر طبع سراجؔ اِس وقت لکھاں مُعجزہ شق القمر سرکارؐ دا مَیں
اوہدا نام حبیب بن مالک اپنی قوم دے وچ سردار آہا
دانش مند عادل معتبر عاقل وچ مجلساں باوقار آہا
ابوجہل حبیب بھی مُدتاں دے اِک دوسرے دے گُوہڑے یار آہے
سی حبیب چر دکناں یار اوہدا سن پیغام مکے وچ آوٗندا اے
ابوجہل نے سمجھیا خیر ہو گئی دانش مند ایہہ یار کہاوٗندا اے
ابوجہل نے اوس نوں رو کے تے دُکھڑا اپنا پھَول سنایائی
حسبوں نسبوں قریشی تے ہاشمی ایں اپنے آپ نوں نبیؐ کہلاوندا اے
دعویٰ کرے جبرئیل ناموس اکبر میرے کول پیغام لیاوندا اے
رہندا فرش تے دسدائے عرش دیاں ایس گل تھِیں بڑا حیران ہاں مَیں
گل کر دیاں بندے نوں موہ لیندائے بڑی اٹکلاں تے کاریگری اُوہنوں
کل تک رُلدائے رہیا یتیم خبرے کتھوں مل گئی پیغمبری اُوہنوں
ڈھائے میں خود روڑ درخت پتھر جانور بھی دیہن گواہی اوسَدی
بڑے نور ظہور حضور والا چہرے مہرے والا دستار والا
بڑے شرم والا بڑے کرم والا بڑے رحم تے بڑے پیار والا
چھوڑن دنیا پَر اوہدا نہ لڑ چھوڑن بھُلی ہوش اے انج متوالیاں دی
ایہ نشان سارے انبیاء دے نے جیہدا پیا ایہ ذکر بیان ہووے
انتظار آہی خبرے ایس سَمے کیتا اللہ نے کرم احسان ہووے
اِس تھیں فیض اُٹھاوناں چاہیدا اے اپنا بخت آزماوناں چاہی دا اے
اَکھیں ویکھ لواں جادوگری اوہدی اوہدے رُوبرو مینوں کرا تے سہی

کیہ آکھدا تے کیہ اے غرض اوہدی اوہدے روبرو مینوں کراتے سہی
روبرو ہویاں پتہ لگ جاسی اوہ کیہ آکھدائے کیہ اے خیال اوہدا
ابوجہل جاتا بس ہُن ماریا میں قسمت جاپدا گئی اے ہار میری
اوہدے روبرو ہویا تے گیا میتھوں آزمائی ہوئی کتنی وار میری
اوہدے نال ساڈی بازی سردھڑدی اے اساں اِک دوسرے دے گھر جاوناں نہیں
حوصلے نال حبیب نے کہیا اگوں کیہڑا حرج اے اوہنوں بلا لئے
اَکھیں ویکھ لیے جادوگری اوہدی کجھ سن لیے کجھ سنا لئے
قصہ مختصر بڑی تکرار پچھوں بن گئی صلاح بلاونے دی
ابوجہل نے آکھیا سن میتھوں اوہ نویاں توں نویاں دکھا دیوے
سُکّے چشمے فیر وَگا دَیوے پتھراں پڑیاں نوں کلمے پڑھا دیوے
ساڈے سامنے دھرتی تے لے آوے انگلی کر کے چن دے نور دے ول
قاصد جا حضور وچہ عرض کیتی ابوجہل گھر اِک مہمان آیا
سرورِ حسن کجھ وقت خاموش ہو گئے جاناں چاہیدا اے حکم رحمان آیا
چمکے کملی وچوں پیا رُخِ انور پئی چاننی ہووندی مات آہی
میرے آقا ابوجہل دے گھر آئے خبرے کس دے بخت بیدار نے اَج
مجلس جڑی ہوئی کل قُریشاندی جمع بڑے بڑے سردار نے اَج
اَلسَّلَامُ عَلٰی مَنِ تبّعَ الھُدٰیَ آقا مجلس نوں بول سنایا اے
سارے رہ خاموش حبیب کہندا کردا عرض مدعا بیان ہاں مَیں
سُنیاں اَگے بھی اَج بھی ذکر تیرا شوق تیرا رکھدا فراوان ہاں مَیں
بولے اِک زبان قریش اگوں سانوں معجزہ ایہ وَکھا دیوے
وَگ گئے ڈھول مُنادیاں ہو گئیاں سارے شہر دے وچہ اعلان ہویا
اَدّھی رات سارا شہر جاگ اُٹھیا جمع کل کافر مسلمان ہویا
فی امان اللہ ظاہر ہون لگا پاک معجزہ میری سرکار دائے
اِیدھر چن مکی اَودھر چن فلکی ویکھو نور ظہور ذی شان والا

یا تے چلئے اِسدے کول دونویں یا اوہ آجائے اوہنوں بلا تے سہی
بِناں ویکھیاں بناں آزمایاں دے انجیں فیصلہ کرن محال اوہدا
جس واسطے ایہنوں بلایا میں اوہ گئی تجویز بے کار میری
کھاہدی دلوں شکست تے کہن لگا گل سن میتھوں میرے یار میری
مُکدی گل اے اوہنُوں بلاونا نہیں جے بلایا تاں اُس نے آوناں نہیں
سانوں منہ وِچ اوس نہیں پا لیناں روبرو ہو کے گل مُکا لئے
ہووے متاں سراجؔ اوہ شمع نوری ایہ بجھیا دِیوا جگا لئے
باقی رہ گئی اِک تجویز ایہو کسے مشکل نال آزمانے دی
کتنی وار میں ڈٹھا اے آپ اکھیں اَن موسمے میوے منگا دیوے
پراَج رَل کے اوس نوں کہو سارے آسماناں تھے چن ٹُلا دیوے
گل مُک گئی ایہو صلاح بن گئی بندہ گھلیا انہاں حضور دے ول
بڑا شوق رکھدا ملاقات دا اے مینوں گھلیا مَیں بلان آیا
اُٹھے لے چلے تشریف حضرت نال حمزہؓ تے شاہ مردانؓ آیا
ہیسی تیرھویں چن سراجؔ اِس دن اُتے پہر اک گزر گئی رات آہی
کون دولت کونین دی کرے حاصل کینوں رنگنائیں ابرِ بہار نے اَج
سرکارتوں ویکھ کے اُٹھ کھڑے بے خود گئے مغرور خوددار نے اَج
خیر نال برادری یاد کیتائے ظاہر کرو جس کارن بلایا اے
میرا نام حبیب گھر یمن میرے تیرے شہر وِچ اَج مہمان ہاں مَیں
تیرے دعویٰ نبوت دی شرط اُتے چاہندا ویکھناں کوئی نشان ہاں مَیں
اُنگلی کر کے چن ٹُلا دیوے ساڈا اِنج اعتبار جما دیوے
لوکو چن اَج ہووناں ئیں دو ٹکڑے چلو ویکھئے عہد پیمان ہویا
بچے بچیاں عورتاں مرد سارے جبل ابُو قیس میدان ہویا
چن سرے وچہ عین شباب اندر پیا چمکدا تے لاٹاں مار دائے
اِیدھر چن نوں نور عطان والا اَودھر چن بن کے چانن لان والا

اِیدھر نور خدا دا بدر کامل اَودھر وِچ زوال دے جان والا
سامنے ہوندیاں ہو گئے دوٹکڑے سینہ پھٹ گیا بدرِمنیر دائے
شَقُّ الْقَمَر دَامُعجزہ ویکھ کے تے حبیب بن مالک قربان ہویا
رہ گئی شبہے وسواس دی جا کوئی نہ دل پک کیتا اطمینان ہویا
ابوجہل نصیباں نوں گیا روندا حبیب جہے مشیر کھڑا کے تے
ادب نال حبیب نے عرض کیتی یا رسول اللہ قربان ہاں مَیں
پراِک روگ چروکناں جان تائیں اوس گل تھیں بڑاپریشان ہاں مَیں
پَرہُن جاپدا اے مشکلاں حل ہویاں مہربان خدا دی ذات ہوئی
ہَس کے میری سرکار فرمان لگے ہن حبیب کوئی وہم خیال نہ کر
مینوں دسیائے خدا نے روگ تیرا ایس گل وچہ شبہ روال نہ کر
ہتھ بنھ کے حبیب نے عرض کیتی یا رسولؐ اللہ فرماؤ تے سہی
فرمایا سرکارؐ نے سُن میتھوں تیری دِھی اِک گھر بیمار پئی اے
باراں سال ہوئے ہل جل سکدی نہیں پڑی پتھر دی لاچار پئی اے
تُوں ہُن سمجھ خدا نے فضل کیتا ہرطرح اوہدی اچھی جان ہوگئی
مُخبر صادق دے سن فرمان سُچے سو وار حبیب قربان ہویا
اُتّی دِن پھر رہیا حبیب مکے سکھیا دین کامل مسلمان ہویا
عشاء وقت اپنے گھر جا پوہتا گھوڑیوں اُتر کُنڈا کھٹکھٹاوندا اے
آئی دوڑی اُوہا بیمار لڑکی کُنڈا کھولیا جھک سلام کیتا
آئی نظر اوہنوں تندرست بیٹی سمجھیوس فضل خدا نے عام کیتا
بیٹی گیاساں تینوں بیمار چھڈ کے کیویں ٹرن پھرن اُٹھن بہن لگ پئی
بابا تیرھویں چن تے رات آدھی میں حسب الحال بیمار پئی آں
ہوگئے ویہدیاں چن دے دوٹکڑے مَیں پئی ویکھنی آں خبردار پئی آں
مینوں کدیں نہ بھُلسی اوہ ویلا آہس جاگ دی کیویں مَیں خواب آکھاں
اس نور ظہور دی لہر اندر اک شکل نور الانوار آہی
آہموں سامنے وچہ مقابلے دے عربی چن تے چن اسمان والا
حاضرین نے ویکھ نشان کامل پایا غُل نعرہ تکبیر دائے
سَچّا آخر زمان رسولؐ عربی جیندھا وچہ انجیل بیان ہویا
قد میں جھڑ پیا دلوں من لیا کلمہ پڑھ لیا مسلمان ہویا
ہورکئی خوش بخت ایمان لے گئے دائرے وچہ اسلام دے آکے تے
تیرے ویکھ نشان ثبوت کامل دلوں لے آیا ایمان ہاں مَیں
چارہ کوئی نہیں چلیا عمر ہوئی بیٹھا اپنے لاتران ہاں مَیں
تیری نال توجہ دے یا مولا اوس روگ تھیں مینوں نجات ہوئی
گئے روگ بیماریاں دور ہویاں ہن توں فکر اندوہ ملال نہ کر
جاناں روگ تے نالے علاج کیتا بے فکر ہو غم عیال نہ کر
کیہڑا روگ تے کویں علاج کیتائے کجھ مینوں بھی سمجھاؤ تے سہی
ہوئیاں مُدتاں جھولے دی مرض اوہنوں نچلا ماریا دھڑ بے کار پئی اے
ساہ آوندا جاوندا ہوش قائم اکھیں تکدیاں اِنج ہُشیار پئی اے
تندرست ہوگئی نوجوان ہوگئی کلمہ پڑھ نالے مسلمان ہوگئی
اللہ سچا تے اوہدا رسول سچا مَیں مَن لیا اطمینان ہویا
وِیہویں(۲۰)دِن حضور تھیں لئی رخصت اپنے وطن دے ول روان ہویا
گھر والیوں آؤ کواڑ کھولو سَد مار حبیب بلاؤندا اے
اَکھیں نال حبیب نے ویکھ لیا جیویں ذکر رسولؐ انامؐ کیتا
توڑے جان داسی پھر بھی ذکر اوس نے بیٹی نال بطور استفہام کیتا
نال ادب تمیز سراجؔ لڑکی اپنے باپ اَگے ورتی کہن لگ پئی
آسمان وَل میری نگاہ آہی اکھیں تکدیاں مَیں بیدار پئی آں
گھر بن گیا بُقعہ نور ساڈا ہون بادشاں نور الانوار پیاں
آفتاب ماہتاب ہزار ہوون اوس نور دا نہ جواب آکھاں
موہنڈے کملی مزملی تے شوخ گیسو سر تے تاج نوری دستار آہی

سچے کھبے فوج فرشتیاں دی کردی پئی دُرود اذکار آہی!
بابا کیہ دَساں اوس گھڑی دی میں برسات نوری لگاتار آہی

میرے سامنے آ کے کھلا سوہناں نوری تاج نوری دستار والا
مینوں کہے بیٹی بِاِذْنِ اللہ لہجہ بڑا ہی لطف پیار والا

کیتی عرض سرکار قربان جاواں اُٹھ نہیں سکدی بہوں بیمار آں مَیں
مُدتاں بیت گیاں منجی مل پیاں مجبور معذور بے کار ہاں مَیں

نہ موئی نہ جیوندی کجھ بھئی نہیں نری ماپیاں واسطے عار ہاں مَیں
اُٹھ کے قدم چمدی سوسووار تیرے پر کیہ آکھاں شرمسار ہاں مَیں

رَوواں پئی نصیباں نوں عمر گزری اتے مینوں پئے میرے نصیب روند
مرض لاعلاج سراجؔ میری میرے حال نوں ویکھ طبیب روندے!

مَیں کر دی پئی عرضاں سرکار اَگے پئے نین لہو برسان میرے
فرمان لگے بیٹی غم نہ کر کیتا کرم اللہ رحمان میرے

تندرست ہیں تُوں اُٹھ کے کھلی ہوجا اَکھیں ویکھ ظہور نشان میرے
اُٹھ کھلی مَیں پڑھ کے پاک کلمہ گئے کھلدے ہتھ پران میرے

مینوں تیری بھی خبر فرما گئے نے اللہ تیرے تے بھی مہربان ہویا
میں جانئی آں اوس گھڑی تُوں بھی کے وچہ آہیں مسلمان ہویا

سُن سُن ہووندا پیا حبیب صدقے مَیں قربان کیا شان مُحمدی اے
بھاگ جاگ پئے بےنصیباں دے ایہ سب خوان دامان محمدی اے

لوک شوق تھیں جوق در جوق آئے لگ گیا دیوان محمدی اے
سارے شہر دُھماں کلمے پاک دیاں گھر گھر شروع قرآن محمدی اے

پُٹی گئی بنیاد کلسیاں دی مسجداں گرجے ڈھاہ بنایوں نے
نغمے پنج وقتے اللہ اکبر بانگاں دِتیاں کفر گوایونے

سبحان اللہ، اللہ اکبر کیا شان میری سرکار دی اے
ازلوں لے کے ابد تک دو عالم دھروئی پھری مدنی تاجدار دی اے

آوے چین نہ نظر نابینا نوں اُنجیں پئی دنیا ٹکراں ماردی اے
جہنوں عشق رسول وصول نائیں گندی سمجھ لوہ لاش مردار دی اے

لکھیا معجزہ شق القمر دا مَیں نوری وقت آیا جمعرات آہی
حاضر طبع سراجؔ الحمدللہ ہوندی نور دی رہی برسات آہی

یارؤف الرحیم سلطان عالم یا رسول اللہ شان سبحانی
بے قرار بے تاب سراجؔ اُتے اِک نظر کرم جلوۂ نورانی

اَگے پلیا تیریاں مہربانیاں دا اَگوں لکھ رکھے چشم مہربانی!
یاری بخش زبان نوں رہے جاری طاری نزع تلک تیری نعت خوانی

بھانڈا بھر دیہ دا تیا فضل کنوں سائل خالی خزانیوں رکھ نائیں
جے تُوں کرم کویں لکھ بھاگ میرے بناں کرم میرے پلّے ککھ نائیں

کوئی نہیں ناز علم دانش شاعری دا توبہ میری نہیں شوق مشہوریاں دے
تیری پاک جناب تھیں یا قسمت مل جان فرمان منظوریاں دے

صدقہ شان اکرام فیضان رحمت بخشے جان قصور قصوریاں دے
دنیا دین اندر کامیاب رکھو ذوق شوق مافوق حضوریاں دے

روشن رہن توقیر تنویر چشماں آبرو عزت فراوان ہووے
وقت نزع سراجؔ دے لباں اُتے کلمہ طیب تیرا روان ہووے